

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΧΡΗΜΑΤΟΠΙΣΤΩΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΜΑΖΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ (του Βασίλη Βιλιάρδου)



FED, Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ: Τα καινούργια χρηματοπιστωτικά όπλα μαζικής καταστροφής, η νέα πιστωτική πυραμίδα, η παραγωγή χρήματος από τις εμπορικές τράπεζες, η κεντρική τράπεζα της Αγγλίας, η «ομοσπονδιακή» των Η.Π.Α. και η ανάγκη

εθνικοποίησης των κεντρικών τραπεζών

“Το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα δεν ενδιαφέρεται τόσο για τα κεφάλαια, πόσο μάλλον για τα «εικονικά» χρήματα, όσο για τους τόκους που «προσφέρουν». **Τα κεφάλαια μοιάζουν με τα «οπωροφόρα» δέντρα, τα οποία έχουν τότε μόνο αξία, όταν παράγουν καρπούς** – αφού αυτοί πωλούνται στις αγορές, δημιουργώντας κέρδη.

Όσον αφορά τις εμπορικές τράπεζες, με κριτήριο το ελάχιστο αποθεματικό κεφάλαιο (***fractional reserve***) που υποχρεούνται να καταβάλλουν στις κεντρικές, έχουν τη δυνατότητα να «εγκρίνουν» έως και τα 50πλάσια δάνεια των εγγυήσεων που διαθέτουν – δημιουργώντας χρήματα από το πουθενά και αποκομίζοντας **ετήσια επιτόκια που υπερβαίνουν το 250% επί των κατατεθειμένων κεφαλαίων τους**.

Για παράδειγμα, όταν προσφέρουν ένα δάνειο 1.000 €, τα χρήματα που στην πραγματικότητα διαθέτουν (υπό ορισμένες προϋποθέσεις), είναι 20 € (2%). Από τα 20 αυτά Ευρώ, με επιτόκιο 5%, οι ετήσιοι τόκοι τους διαμορφώνονται στα 50 € –

δηλαδή, **κερδίζουν 2,5 φορές τα πραγματικά χρήματα που καταβάλλουν**. Επομένως, όχι μόνο ξεπερνούν κατά πολύ ακόμη και τον πιο άπληστο τοκογλύφο, αλλά, το σημαντικότερο ίσως, θα ήταν πιθανότατα ικανές να «εγκληματήσουν», εάν μόνο έτσι θα μπορούσαν να εξασφαλίσουν περαιτέρω τα υπερκέρδη τους”.

Με βάση τις παραπάνω τοποθετήσεις, δεν απορεί κανείς διαπιστώνοντας ότι **το καζίνο έχει ξανά ανοίξει** – ειδικά όταν γνωρίζει ότι οι «πρωταθλητές» του marketing, οι Η.Π.Α., έχουν διοχετεύσει σχεδόν το σύνολο της δημιουργικότητας τους στα χρηματοπιστωτικά προϊόντα «μαζικής καταστροφής». Πόσο μάλλον αφού η εμπειρία των μεγάλων ιδρυμάτων από την πρόσφατη χρηματοπιστωτική κρίση τα δίδαξε ότι, ακόμη και αν τυχόν βρεθούν ξανά σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης (χρεοκοπία), οι κυβερνήσεις θα επέμβουν με τα χρήματα των φορολογουμένων Πολιτών τους, διασώζοντας τες (ετεροβαρές ρίσκο).

Οι σκιώδεις τράπεζες

Αναλυτικότερα οι τράπεζες, κυρίως οι τοπικές γερμανικές, με στόχο να αποφύγουν τις μελλοντικές υποχρεώσεις τους από την εφαρμογή της νέας συνθήκης της Βασιλείας, η οποία θα τις αναγκάζει σε Ίδια Κεφάλαια της τάξης του 10,5% επί των συνολικών δανείων τους, **«μεταβιβάζουν» τις επισφάλειες (ρίσκα) τους σε εξειδικευμένους επενδυτές** (σκιώδεις τράπεζες) – με αποτέλεσμα να ελαχιστοποιούν τα απαιτούμενα κεφάλαια τους, κάποιες φορές σε χαμηλότερα του 1% (δανείζοντας με επιτόκια 5%, επιτυγχάνουν έως και **500% κερδοφορία**).

Η καινούργια αυτή «αισθητική επέμβαση» στους Ισολογισμούς τους ονομάζεται **«Regulatory Capital Relief Trade / Reg Caps»** – όπου οι σκιώδεις, ανεξέλεγκτες από τις Αρχές τράπεζες, οι οποίες στις Η.Π.Α. διαχειρίζονται πιστώσεις ύψους **16 τρις \$** (οι κανονικές τράπεζες «μόλις» 13 τρις \$), υψηλότερες δηλαδή από το συνολικό ΑΕΠ της υπερδύναμης, «αγοράζουν» τις επισφαλείς πιστώσεις των εμπορικών τραπεζών, «χρεώνοντας» τες με προμήθειες που ξεπερνούν το 15%. **Η λειτουργία του απίστευτου αυτού «μηχανισμού ωραιοποίησης» των Ισολογισμών είναι η εξής:**

(α) Η εμπορική τράπεζα προσφέρει πιστώσεις στους πελάτες της, ιδιώτες ή επιχειρήσεις, χωρίς να προσέχει ιδιαίτερα την πιστοληπτική τους ικανότητα (όπως ακριβώς συνέβη με τα ενυπόθηκα δάνεια χαμηλής εξασφάλισης στις Η.Π.Α.)

(β) Αρκετές χιλιάδες δανείων «συσκευάζονται» σε ένα «δομημένο» προϊόν. Τα ιδιαίτερα επικίνδυνα πιστωτικά «πακέτα» τώρα, τα δομημένα προϊόντα δηλαδή με το μεγαλύτερο ρίσκο (**Junior Tranche**), «τιτλοποιούνται» και μεταβιβάζονται σε επενδυτές (σκιώδεις τράπεζες).

(γ) Οι επενδυτές αυτοί (για παράδειγμα κάποια Hedge Funds), **αναλαμβάνουν το ρίσκο της απώλειας των πιστώσεων** – χρεώνοντας την τράπεζα που τις μεταβιβάζει με υψηλά επιτόκια (έως και 15%).

(δ) Η τράπεζα, έχοντας μετατρέψει τα επισφαλή της δάνεια σε ασφαλή, αφού έχει μεταβιβάσει το ρίσκο της απώλειας τους (κάτι που λειτουργούσε στο παρελθόν με τα CDS και τις ασφαλιστικές εταιρίες, έως ότου κατέρρευσε η αγορά τους), δεν είναι υποχρεωμένη να τα εγγράψει στον Ισολογισμό της. Επομένως, έχει τη δυνατότητα να συνεχίσει την παροχή πιστώσεων, χωρίς να είναι υποχρεωμένη να αυξήσει τα Ίδια Κεφάλαια της (με αποτέλεσμα να μειώνεται η σχέση **Ίδια Κεφάλαια προς Πιστώσεις** στο 1% – αντί να παραμένει στο 10%).

(ε) Ο κίνδυνος της απώλειας των επισφαλών δανείων τώρα, τον οποίο έχουν αναλάβει τα Hedge funds από την τράπεζα, μεταφέρεται στους χρηματοδότες τους – που ακριβώς δεν γνωρίζει κανείς. Όπως υποθέτουν οι γνώστες της αγοράς, οι χρηματοδότες αυτοί είναι κρατικά επενδυτικά κεφάλαια, συνταξιοδοτικά ταμεία και πλούσιοι ιδιώτες – μέσω των ειδικών ιδρυμάτων που διαθέτουν.

(στ) Ολόκληρο το «παιχνίδι», **η πιστωτική πυραμίδα δηλαδή**, συνεχίζεται επ' αόριστον – μέχρι εκείνη τη χρονική στιγμή, κατά την οποία θα εκραγεί ακόμη μία φορά η «φούσκα» και θα γκρεμισθεί η πυραμίδα (**καπιταλισμός-καζίνο**).

Στην περίπτωση αυτή, δεν είναι απίθανο ένας ιδιοκτήτης, ο οποίος για παράδειγμα αγόρασε με δόσεις το σπίτι του από μία Ελληνική Τράπεζα (ή ένας επιχειρηματίας που δανείσθηκε από μία ελβετική τράπεζα), να έλθει αντιμέτωπος με έναν Ιάπωνα επενδυτή ή με κάποιο βρετανικό Hedge Fund, το οποίο θα ζητάει από αυτόν τα χρήματα του. Ειδικά όσον αφορά τα επιχειρηματικά δάνεια, τα οποία είναι συνήθως εξάμηνης λήξης, αν και υπό ομαλές συνθήκες ανανεώνονται, είναι δυνατόν να «καταπέσουν» ξαφνικά, καταστρέφοντας πολλές επιχειρήσεις.

Περαιτέρω, παρά το ότι οι κρατικές υπηρεσίες ακολουθούν τα ίχνη των πιστωτικών «**ακροβατών**», προσπαθώντας να εμποδίσουν την καινούργια, πολύ πιο ισχυρή πιστωτική φούσκα που δημιουργείται, δεν φαίνεται δυστυχώς να τα καταφέρνουν. Το γεγονός αυτό είναι μάλλον αυτονόητο αφού ο Αρχές, ιδίως οι ευρωπαϊκές, διαθέτουν ελάχιστα άτομα, με ετήσιους μισθούς που δεν ξεπερνούν τα **130.000 €** – έχοντας απέναντι τους πολλές χιλιάδες καλοπληρωμένα, ικανότατα επενδυτικά στελέχη, τα οποία ακολουθούν «πρότυπα» όπως αυτό του **J.Paulson** (ο οποίος κέρδισε μέσα σε ελάχιστους μήνες από την πρόσφατη κρίση των **subprimes** σχεδόν **4 δισεκατομμύρια \$**).

Πολύ περισσότερο όταν, όπως υποθέτουμε, **δεν είναι αντίθετη τους η Fed** – η οποία, παρά το ότι η ονομασία της (Ομοσπονδιακή Κεντρική Τράπεζα των Η.Π.Α.) μας προδιαθέτει να την θεωρήσουμε κρατική, είναι μία **ιδιωτική τράπεζα** (με μετόχους μερικές από τις μεγαλύτερες εμπορικές τράπεζες, καθώς επίσης ανώνυμους ιδιώτες-μέλη της τραπεζικής ολιγαρχίας).

Οι εμπορικές τράπεζες

Συνεχίζοντας, θεωρούμε ότι οι κανονικές τράπεζες (εμπορικές), δεν διαφέρουν σε μεγάλο βαθμό από τις σκιώδεις – με μοναδική ίσως εξαίρεση το ότι **υπάγονται σε θεσμοθετημένους ελεγκτικούς μηχανισμούς**. Ειδικότερα, η διαδικασία της δημιουργίας χρήματος εκ μέρους τους από το πουθενά παραμένει «αδιαφανής – ενώ είναι πολύ δύσκολο να «ανακαλυφθεί/τεκμηριωθεί». Για παράδειγμα, όταν κανείς αναζητήσει στους Ισολογισμούς και στις στατιστικές

των εμπορικών τραπεζών, εάν το ποσόν των χορηγήσεων τους υπερβαίνει το αντίστοιχο των καταθέσεων, δεν πρόκειται να διακρίνει σημαντικές διαφορές (**Πίνακας I**).

ΠΙΝΑΚΑΣ I: Καταθέσεις, χορηγήσεις και διαφορά (καταθέσεις μείον χορηγήσεις) ορισμένων Ελληνικών τραπεζών σε δις €, με κριτήριο τους Ισολογισμούς τους το 2009.



Όπως φαίνεται από τον Πίνακα I, η διαφορά μεταξύ καταθέσεων και χορηγήσεων (όπου το αρνητικό υπόλοιπο σημαίνει ότι η εκάστοτε τράπεζα έχει δανείσει περισσότερα χρήματα από τις «καταθέσεις» της), δεν είναι σημαντική. Επομένως, αυτός που αναζητά πρακτική απόδειξη της δημιουργίας χρημάτων από το πουθενά στους Ισολογισμούς των τραπεζών, δεν πρόκειται να την βρει εκεί – εκτός εάν γνωρίζει ότι, **κάτω από την έννοια «καταθέσεις» συμπεριλαμβάνονται επίσης χρήματα, τα οποία δεν προέρχονται από καταθέσεις, αλλά από «πιστώσεις»: λογιστικά χρήματα δηλαδή** (πηγή: B.Senf).

Πόσο μάλλον εάν κατανοήσει ότι, εάν κάποιος λάβει ένα δάνειο από μία τράπεζα και καταθέσει (εμβάσει κλπ) το ποσόν του δανείου σε έναν λογαριασμό όψεως, στην ίδια ή σε κάποια άλλη τράπεζα, **τότε τα χρήματα αυτά θεωρούνται καταθέσεις** – γεγονός που μάλλον δυσχεραίνει κατά πολύ την πειστικότητα εκείνων των στατιστικών αναφορών, οι οποίες καταγράφουν τις αποταμιεύσεις των Πολιτών, προσπαθώντας να μας δώσουν μία δήθεν αντιπροσωπευτική εικόνα των προς διάθεση «πραγματικών» χρημάτων (χωρίς να αφαιρούν τις υποχρεώσεις των καταθετών κλπ).

Παρά το ότι λοιπόν **η διαδικασία της παραγωγής χρημάτων από το πουθενά ήταν αρχικά το αποκλειστικό προνόμιο των κεντρικών τραπεζών**, στις οποίες οι εμπορικές, για να πάρουν χρήματα (δάνεια) έδιναν σαν εγγύηση τις απαιτήσεις τους από τους πελάτες τους (ανταλλάσσοντας τες με «**κεντρικά χρήματα**», τα οποία «μεταβίβαζαν» στους επόμενους πελάτες τους), οι εμπορικές τράπεζες έχουν «εφεύρει», για πολλά χρόνια κρυφά από

το ευρύ κοινό και την Πολιτική, έναν καινούργιο τρόπο παραγωγής χρημάτων: **τα λογιστικά χρήματα**, τα οποία πλέον αποτελούν το μεγαλύτερο μέρος της ποσότητας χρήματος **M1** (μετρητά συν καταθέσεις όψεως).

Όπως έχουμε αναφέρει στο παρελθόν το απλοποιημένο «πιστωτικό φαινόμενο», το οποίο επεξηγεί το μηχανισμό που οδηγεί στη διαρκή αύξηση της ποσότητας των χρημάτων εκ μέρους των εμπορικών τραπεζών, είναι το εξής:

(α) Κάποιος καταθέτει στην **Τράπεζα Α** το ποσό των 1.000 €. Η τράπεζα διατηρεί τα 200 € στους λογαριασμούς της (σαν «ρεζέρβες», εάν αυτή ήταν η υποχρέωση της στην κεντρική) και δανείζει τα 800 € στην Τράπεζα Β (ή σε κάποιον άλλο πελάτη της κλπ)

(β) Η **Τράπεζα Β**, η οποία δανείζεται τα 800 €, διατηρεί αντίστοιχα τα 160 € στους λογαριασμούς της και δανείζει τα 640 € στην Τράπεζα Γ.

(γ) Η **Τράπεζα Γ**, η οποία δανείζεται τα 640 € διατηρεί τα 128 € και δανείζει τα 512 € που «περισεύουν» κοκ.

Με αυτόν τον τρόπο, **έχουμε στο τέλος «καινούργιες» καταθέσεις συνολικά 5.000 €, από την αρχική κατάθεση των πραγματικών 1.000 €, ρεζέρβες αυτά τα 1.000 € και νέες πιστώσεις 4.000 €**. Δηλαδή, τα 1.000 € που κατέθεσε ένας και μοναδικός πελάτης έγιναν 4.000 € πιστώσεις και 1.000 € ρεζέρβες – επομένως, «ως δια μαγείας» πολλαπλασιάστηκαν.

Ίσως οφείλουμε να συμπληρώσουμε εδώ ότι, εάν η υποχρέωση των εμπορικών τραπεζών για τη διατήρηση εγγυήσεων στην κεντρική δεν ήταν 20%, όπως στο παράδειγμα, αλλά 2%, όπως συμβαίνει σήμερα στην Ευρωζώνη, **τα αρχικά 1.000 € θα μπορούσαν να γίνουν 50.000 €** (υπό προϋποθέσεις φυσικά, όπου το μέγεθος της τράπεζας, ο όγκος των συναλλαγών της καλύτερα, διαδραματίζει έναν πολύ σημαντικό ρόλο – κάτι που θα αναλύσουμε σε επόμενο άρθρο μας).

Συνεχίζοντας στο προηγούμενο παράδειγμα, αλλά από την αντίθετη «φορά», εάν ο αρχικός πελάτης ζητήσει από την Τράπεζα Α να του επιστρέψει τα 1.000 €, τότε αυτή θα απαιτήσει από την Τράπεζα Β τα 800 € που της είχε δανείσει, συμπληρώνοντας τα με τα 200 € που είχε διατηρήσει (ρεζέρβες) κοκ. Έτσι λοιπόν, σε τελική ανάλυση, **τα 4.000 € πιστώσεις και τα 1.000 € ρεζέρβες, τα συνολικά 5.000 € δηλαδή, θα ξαναγίνονταν 1.000 €** (εδώ το μέγεθος της τράπεζας λειτουργεί ακριβώς αντίθετα, οδηγώντας τις μεγάλες γρηγορότερα στη χρεοκοπία).

Φυσικά, όταν η Οικονομία λειτουργεί ομαλά, κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει πρακτικά, αφού εμφανίζονται συνεχώς νέοι καταθέτες, οι τράπεζες δανείζονται επί πλέον χρήματα κλπ. Σε κάθε περίπτωση όμως, **δεν είναι τόσο εύκολη η διαδικασία της επιστροφής χρημάτων (πιστωτική συρρίκνωση, «κάψιμο» χρημάτων), όσο αυτή του δανεισμού τους**, ενώ εμπεριέχει πολλούς διαφορετικούς κινδύνους – κάτι που αντιμετωπίζει σήμερα η **Ελλάδα**, με άγνωστα αποτελέσματα για το μέλλον της (ύφεση, ανεργία κλπ).

Κλείνοντας είναι πιθανόν, στο παράδειγμα μας, η Τράπεζα Β, η οποία για να επιστρέψει με τη σειρά της τα 800 € θα πρέπει να ζητήσει την αποπληρωμή των 640 € από την Τράπεζα Γ, να μην μπορέσει να το επιτύχει – επειδή η Τράπεζα Γ αντιμετωπίζει μεγάλα προβλήματα ρευστότητας και αδυνατεί να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις της. Στην περίπτωση αυτή, η Τράπεζα Β είναι υποχρεωμένη (υπό ορισμένες προϋποθέσεις φυσικά), να ζητήσει από κάποιον άλλο «πελάτη» της τα 640 € και να δημιουργήσει προβλέψεις ζημιών (επίσης 640 €).

Η Κεντρική Τράπεζα της Αγγλίας (BoE)

«Με χρήματα που παράγει κανείς μόνος του, μπορεί να αγοράσει ολόκληρο τον κόσμο – αρκεί να παραμείνει απόλυτα μυστική η ταχυδακτυλουργική δημιουργία τους από το πουθενά».

Στην κλασική οικονομική θεωρία (**Adam Smith**), όπως επίσης στη

θεωρία της υπεραξίας (**Karl Marx**), ο ρόλος των χρημάτων αντιμετωπιζόταν με τέτοιο τρόπο, σαν να επρόκειτο για «συνάλλαγμα» σε χρυσά νομίσματα – ενδεχομένως και για χαρτονομίσματα, τα οποία όμως είχαν αντίκρισμα σε χρυσό. Επομένως, **οι πάσης φύσεως επενδύσεις** ήταν τότε μόνο δυνατές, κατά τη συγκεκριμένη θεωρία, **όταν στηρίζονταν στις προηγούμενες αποταμιεύσεις των πολιτών** – στη συσσώρευση χρημάτων δηλαδή είτε από τον ίδιο τον επενδυτή, είτε από αυτούς που τυχόν του δάνειζαν τα **πραγματικά χρήματα** των αποταμιεύσεων τους (είναι ο μοναδικός τρόπος ουσιαστικά για να αποφεύγονται οι «χρηματοπιστωτικές φούσκες» και να παραμένει υγιής η επενδυτική διαδικασία).

Εν τούτοις, αντίθετα με όσα πιστεύονταν τότε, η Τράπεζα της Αγγλίας ιδρύθηκε το 1694 από τον ιδιώτη W.Patterson, **ως μία ιδιωτική κεντρική τράπεζα με το δικαίωμα της «παραγωγής» χρημάτων από το πουθενά** – με την άδεια του άγγλου βασιλιά Wilhelm III, ο οποίος έδωσε το δικαίωμα στον W.Patterson να εκτυπώνει και να θέτει σε κυκλοφορία τα νόμιμα αποδεκτά από όλους χαρτονομίσματα. Στη βάση λοιπόν των αποθεμάτων χρυσού, τα οποία **οδηγήθηκαν στην Τράπεζα της Αγγλίας με τη βοήθεια της έκδοσης μετοχών**, δημιουργήθηκαν πολλαπλάσιας αξίας «πλαστά» χαρτονομίσματα – τα οποία τέθηκαν στην κυκλοφορία δια μέσου των έντοκων δανείων που χορηγήθηκαν.

Με τον τρόπο αυτό εισέρευσαν νέα χρήματα στον προϋπολογισμό του βασιλιά, ο οποίος ουσιαστικά ενέκρινε το σχέδιο, την «απάτη» καλύτερα του Patterson, επειδή ευρισκόταν σε πολύ μεγάλη οικονομική ανάγκη. Το παράδοξο στην όλη διαδικασία ήταν το ότι ο βασιλιάς (στη συνέχεια το κράτος), **χρεώθηκε απέναντι σε μία ιδιωτική τράπεζα με ποσά που τοκίζονταν** – με αποτέλεσμα να είναι απόλυτα εξαρτημένος από την Τράπεζα της Αγγλίας, στην οποία ο ίδιος είχε προηγουμένως δώσει το δικαίωμα να παράγει χρήματα (προφανώς, εάν τα χαρτονομίσματα δεν είχαν τη βασιλική εικόνα, η οποία δημιουργούσε εμπιστοσύνη στους Άγγλους, δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να τεθούν σε κυκλοφορία και να θεωρηθούν επίσημο ανταλλακτικό μέσον).

Ένα επόμενο «παράδοξο» ήταν αναμφίβολα το ότι, κάτω από τις συγκεκριμένες προϋποθέσεις, τα χρήματα μπορούσαν να κυκλοφορήσουν στην αγορά μόνο μέσω της παροχής δανείων – μεταξύ άλλων με τη βοήθεια των αυξανόμενων κρατικών χρεών. **Η αποπληρωμή τώρα του δημοσίου χρέους δεν είναι «αξιωματικά» εφικτή εντός ενός τέτοιου πιστωτικού συστήματος**, το οποίο παραμένει μέχρι και σήμερα, αφού η ποσότητα των χρημάτων, σε μία ανάλογη περίπτωση, θα μειωνόταν ευθέως ανάλογα με τον περιορισμό των χρεών – με αποτέλεσμα να μην υπάρχουν τα απαιτούμενα χρήματα, τα «ανταλλακτικά μέσα» δηλαδή στο «κυκλοφοριακό σύστημα» της Οικονομίας, η οποία τότε **θα κατέληγε σε ύφεση (Deflation)**.

Όταν λοιπόν «απαιτεί» κάποιος, όπως στο σημερινό παράδειγμα της Ελλάδας, την αποπληρωμή του δημοσίου χρέους της με 40 ισόποσες ετήσιες δόσεις και με το βασικό επιτόκιο της ΕΚΤ, με αυτό δηλαδή που δανείζονται οι εμπορικές τράπεζες, έρχεται αντιμέτωπος με τη «καρδιά» του χρηματοπιστωτικού συστήματος – **το οποίο ζει από τα δάνεια και πλουτίζει από τους τόκους**. Εκτός αυτού η σημερινή υπερχρέωση της Δύσης, εάν δεν συμβεί κάτι άμεσα, θα οδηγήσει μάλλον σε μία **πιστωτική συρρίκνωση** – η οποία θα προκαλέσει παντού αφενός μεν μία καταστροφική ύφεση, αφετέρου μία τεράστια ανεργία, με αποτελέσματα που είναι πολύ δύσκολο να προβλεφθούν (ενδεχομένως οδυνηρά ακόμη και για το ίδιο το νομισματικό μας σύστημα, μετά από 300 σχεδόν χρόνια λειτουργίας του).

Συνεχίζοντας στο θέμα μας είναι λογικό ότι **μία τόσο ισχυρή τράπεζα, όπως η κεντρική τράπεζα της Αγγλίας τότε, μπορεί να επηρεάσει σε μεγάλο βαθμό την Πολιτική** – αφού μία ανεξάρτητη κεντρική τράπεζα ουσιαστικά αποφασίζει για ποιο σκοπό μπορούν να δοθούν χρήματα (δάνεια) στο κράτος και για ποιόν όχι. Από την άλλη πλευρά το κράτος είναι υποχρεωμένο, έτσι ώστε μπορεί να πληρώνει τα συνεχώς αυξανόμενα τοκοχρεολύσια των δανείων του, να αυξάνει διαρκώς τη φορολόγηση των «υπηκόων» του ή/και να μειώνει τις δαπάνες λειτουργίας του – κάτι που βέβαια δεν

είναι δυνατόν να συνεχίζεται επ' αόριστον.

Περαιτέρω, **ο ιδιωτικός «χαρακτήρας» της τράπεζας της Αγγλίας ήταν ανέκαθεν «τραπεζικό μυστικό»** – ενώ το πορτραίτο του βασιλιά, καθώς επίσης η υπογραφή του στα χαρτονομίσματα, δημιουργούσαν την εσφαλμένη εντύπωση πως επρόκειτο για μία κρατική κεντρική τράπεζα, καθώς επίσης για κρατικά χρήματα. Ακριβώς για το λόγο αυτό, **ο νόμος για την ίδρυση της ψηφίστηκε με απόλυτη μυστικότητα από το Κοινοβούλιο**, κρυμμένος στην κυριολεξία μέσα σε ένα άλλο νομοσχέδιο – το οποίο αφορούσε τα επιτρεπόμενα φορτία των караβιών (αποτελώντας μία υποπαράγραφο του, η οποία δεν έγινε αντιληπτή από κανέναν).

Ολοκληρώνοντας ακόμη και μέσα στο 20^ο αιώνα, τυχόν ερωτήσεις των βουλευτών της **κατά τα άλλα δημοκρατικής αυτής χώρας**, σε σχέση με το ιδιοκτησιακό καθεστώς της Τράπεζας της Αγγλίας, παρέμεναν αναπάντητες από την εκάστοτε κυβέρνηση της – ενώ «τυπικά» κρατικοποιήθηκε το 1948 (αν και κανείς δεν είναι σίγουρος για αυτό).

Τέλος, **η Τράπεζα της Σουηδίας**, η οποία ιστορικά ιδρύθηκε λίγο πριν από την Τράπεζα της Αγγλίας, **ήταν επίσης μία ιδιωτική τράπεζα – με την άδεια «παραγωγής» χρημάτων από το πουθενά**. Η ονομασία δε του νομίσματος της (*Σουηδική Κορώνα*) έδινε την ίδια εσφαλμένη εντύπωση – ότι επρόκειτο δηλαδή για μία κρατική κεντρική τράπεζα, η οποία εξέδιδε και κυκλοφορούσε κρατικά χρήματα.

Η Ομοσπονδιακή Τράπεζα των Η.Π.Α (F.E.D.)

Το σύστημα της ομοσπονδιακής τράπεζας (Fed) είναι **το κεντρικό νομισματικό σύστημα των Η.Π.Α.** – αποτελούμενο από το συμβούλιο των κυβερνητών (Board of Governors), από δώδεκα τοπικές «Federal reserve banks», καθώς επίσης από έναν μεγάλο αριθμό τραπεζών-μελών και άλλων οργανισμών. Επειδή **οι τράπεζες-μέλη είναι ταυτόχρονα οι συνιδιοκτήτες της ομοσπονδιακής**, ενώ η γενική διεύθυνση της διορίζεται από τον πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών, το ομοσπονδιακό σύστημα «θεωρείται» εν μέρει

ιδιωτικό και παράλληλα κρατικό.

Παρά το ότι όμως το κογκρέσο της υπερδύναμης, στο οποίο αναφέρεται η Fed όσον αφορά τις δραστηριότητες της, καθώς επίσης τα σχέδια της για τη νομισματική πολιτική, έχει τη δικαιοδοσία να αλλάζει τους νόμους, οι οποίοι αφορούν την κεντρική τράπεζα, τόσο η καθημερινή λειτουργία της, όσο και οι εκτελεστικές αποφάσεις της, **δεν απαιτούν τη συμφωνία του κογκρέσου ή του προέδρου των Η.Π.Α.**

(α) **Ιστορική αναδρομή:** Το 1790, με πρωτοβουλία του τότε αμερικανού υπουργού οικονομικών, ιδρύθηκε η πρώτη εθνική τράπεζα των Η.Π.Α. (**First National Bank of the United States**). Η άδεια λειτουργίας της πρώτης αυτής κεντρικής τράπεζας της υπερδύναμης, έληξε το 1811 και δεν ανανεώθηκε – μία νέα αίτηση παραχώρησης άδειας, το 1836, απορρίφθηκε, με αποτέλεσμα να λειτουργήσει ξανά η τράπεζα το 1863, όπου της δόθηκε η έγκριση.

Στο τέλος του 19^{ου} αιώνα η αμερικανική οικονομία βίωσε μία από τις μεγαλύτερες χρηματοπιστωτικές κρίσεις στην ιστορία της, η οποία είχε σαν αποτέλεσμα τις χρεοκοπίες πολλών τραπεζών – καθώς επίσης τις πολλαπλές διακυμάνσεις του νομισματικού της συστήματος. Έτσι, το 1900 δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις για την ίδρυση μίας ιδιωτικής κεντρικής τράπεζας, όπως φαίνεται από τα λόγια του **J.Schiff**, στην ομιλία του ενώπιον του εμπορικού επιμελητηρίου της Νέας Υόρκης “Εάν δεν αποκτήσουμε μία κεντρική τράπεζα, η οποία να μπορεί να ελέγχει τις πιστώσεις, τότε η χώρα μας θα βιώσει τον πλέον έντονο, βαθύ και καταστροφικό **«πανικό χρημάτων»** στην ιστορία της”.

Το κογκρέσο των Η.Π.Α. αποφάσισε λοιπόν το 1907, μετά το τέλος της τότε μεγάλης οικονομικής κρίσης, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για ένα σίγουρο, έμπιστο και σχετικά ευέλικτο τραπεζικό σύστημα – με την ίδρυση της «Εθνικής Μονεταριστικής Επιτροπής», η οποία είχε την εντολή να ερευνήσει το αμερικανικό τραπεζικό και νομισματικό σύστημα, έτσι ώστε να διαπιστώσει τα προβλήματα του, καθώς επίσης να προτείνει τις

καλύτερες λύσεις. Η πρόταση της επιτροπής ήταν η ίδρυση ενός οργανισμού, ο οποίος **να επιβλέπει τις τράπεζες, να ελέγχει τις πιστώσεις, καθώς επίσης να προλαβαίνει τόσο τις νομισματικές, όσο και τις χρηματοπιστωτικές κρίσεις** – ή, έστω, να μειώνει τις καταστροφικές συνέπειες τους.

Έτσι ιδρύθηκε το 1913 η Fed, **από ένα καρτέλ ιδιωτικών τραπεζών** και με ένα νομοθετικό διάταγμα, το οποίο ψηφίστηκε στις 23. Δεκεμβρίου – λίγο πριν από τα Χριστούγεννα δηλαδή, με στόχο να διατηρηθεί το δυνατόν μυστικότερο το ακριβές περιεχόμενο του (**ιδιαίτερα το ιδιοκτησιακό καθεστώς, όπως συνέβη και με την Τράπεζα της Αγγλίας**). Το διάταγμα της ομοσπονδιακής κεντρικής τράπεζας δίνει ακόμη και σήμερα τη δυνατότητα στη Fed να «παράγει» χρήματα, χωρίς την υποχρέωση αντικρίματος – έτσι ώστε να μπορεί, για παράδειγμα, να δανείζει έντοκα την αμερικανική κυβέρνηση (Fractional reserve banking).

Η ομοσπονδιακή τραπεζική νομοθεσία προέβλεπε ένα σύστημα από πολλές τοπικές κεντρικές τράπεζες, καθώς επίσης από ένα επταμελές διοικητικό συμβούλιο – με τις εμπορικές τράπεζες που δραστηριοποιούνταν σε όλες τις Πολιτείες να υποχρεώνονται στη συμμετοχή τους στο ομοσπονδιακό σύστημα, ενώ τις υπόλοιπες, τις τοπικές δηλαδή, να μην έχουν ανάλογη υποχρέωση. Για τα μερίδια τους στην κεντρική, οι τράπεζες-μέλη λάμβαναν ένα **σταθερό μέρισμα ύψους 6%** ετησίως, χωρίς όμως να συμμετέχουν στα κέρδη. Η πρόταση για την ίδρυση της κεντρικής τράπεζας στις Η.Π.Α., της Fed δηλαδή σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, **προερχόταν από τον Γερμανό P.M.Warburg** – μέτοχο της ιδιωτικής τράπεζας Warburg του Αμβούργου, καθώς επίσης της **Kuhn, Loeb & Co** της Νέας Υόρκης.

Ίσως οφείλουμε να προσθέσουμε εδώ ότι, ο «πατέρας» του νεοφιλελευθερισμού και ο «μέντορας» του **M.Friedman**, του «ηγέτη» δηλαδή της νεοφιλελεύθερης σχολής του Σικάγου, η οποία επιβάλλεται σήμερα στον πλανήτη απολυταρχικά, ήταν Αυστριακός – όπως ο Γερμανός δικτάτορας του 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου. Ο

«εμπνευστής» του Friedman ήταν λοιπόν ο **Friedrich von Hayek** – τις θεωρίες του οποίου «ασπάζεται» και η σημερινή καγκελάρια της Γερμανίας, η κυρία **Merkel**. Επίσης **πρέπει να υπενθυμίσουμε τη «ναζιστική» ιστορία της τράπεζας των τραπεζών**, της **BIS** – μέτοχοι της οποίας είναι κεντρικές τράπεζες και ιδιώτες επενδυτές.

Κλείνοντας, ο P.M.Warburg έγινε μέλος του συμβουλίου της Fed και αντιπρόεδρος της, μετά από πρόταση του προέδρου **Wilson** – ο οποίος αργότερα είπε, σε σχέση με το τραπεζικό σύστημα, το γνωστό μας: **«Υπάρχει μία δύναμη τόσο οργανωμένη, τόσο λεπτή, τόσο προσεκτική, τόσο διασφαλισμένη, τόσο πλήρης και τόσο κυρίαρχη, που καλά θα κάνουν να προσέχουν όσοι και όταν μιλούν εναντίον της»**.

(β) **Η τραπεζική «πράξη» (banking act) του 1935**: Η Fed αντιμετώπισε έντονη κριτική για τη στάση της στην οικονομική κρίση του 1929. Οι διοικητές των τοπικών ομοσπονδιακών τραπεζών διετέλεσαν ένα σημαντικό ρόλο τότε, αφού μπορούσαν να αποφασίζουν σε σχέση με την πιστωτική/νομισματική πολιτική, χωρίς να δίνουν σημασία στις αποφάσεις του επταμελούς συμβουλίου – γεγονός που οδήγησε τα δύο «αντίπαλα στρατόπεδα» σε μεγάλες συγκρούσεις.

Έτσι, το 1935 το κογκρέσο ψήφισε μία καινούργια νομοθεσία (**Emergency Banking Act**), η οποία επέτρεπε αποκλειστικά και μόνο στη Fed να ελέγχει το ύψος των δανείων που ενέκριναν οι τράπεζες-μέλη, να προσέχει τις εξωτερικές συναλλαγές τους, να μπορούν οι τράπεζες-μέλη να ιδρύουν υποκαταστήματα σε όλες τις Πολιτείες, να τους απαγορεύονται οι χρηματιστηριακές συναλλαγές, να μην πληρώνουν τόκους για τις καταθέσεις όψεως των πελατών τους (!) κλπ.

(γ) **Οι «πράξεις» του 1977 και 1978**: Οι επαφές μεταξύ της Fed και του κογκρέσου ήταν σχεδόν ανύπαρκτες, μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 70. Το γεγονός αυτό άλλαξε με τις παραπάνω νομοθετικές πράξεις, οι οποίες **περιόρισαν σημαντικά την ανεξαρτησία της κεντρικής τράπεζας**. Έκτοτε, η κεντρική τράπεζα

είναι δύο φορές το χρόνο υποχρεωμένη να ανακοινώνει υπεύθυνα τα σχέδια της, σε σχέση με τη «μονεταριστική» πολιτική που ακολουθεί.

(δ) **Η νομοθεσία για τον μονεταριστικό έλεγχο του 1981:** Με τη συγκεκριμένη πράξη επετράπη, μεταξύ άλλων, στις ομοσπονδιακές τράπεζες, να μπορούν να επενδύουν όχι μόνο σε τίτλους του δημοσίου των Η.Π.Α., αλλά και **σε ομόλογα άλλων χωρών**. Ίσως οφείλουμε να σημειώσουμε εδώ ότι, στις Η.Π.Α. όλες οι μεγάλες τράπεζες είναι υποχρεωμένες να συμμετέχουν στη Fed, ενώ η μεγαλύτερη Federal Reserve Bank είναι αυτή της Νέας Υόρκης – η οποία είναι και η μοναδική που επενδύει στο εξωτερικό.

(ε) **Ο προβληματικός «ρόλος» της Fed:** Σε πλήρη αντίθεση με το αμερικανικό σύνταγμα, **το κογκρέσο «παρέδωσε» στην ομοσπονδιακή τράπεζα το αποκλειστικό δικαίωμα του κράτους να «τροφοδοτεί» με χρήματα την οικονομία του** – παρά την αντίθετη άποψη πολλών αμερικανών προέδρων στο παρελθόν, οι οποίοι είχαν προειδοποιήσει για τους κινδύνους της συγκεκριμένης απόφασης.

Ανεξάρτητα από όλα αυτά δημιουργείται σκόπιμα σε όλους εμάς η λανθασμένη εντύπωση ότι, η Fed είναι ένας κρατικός οργανισμός. Το σωστό είναι ότι **η ομοσπονδιακή τράπεζα υπόκειται μεν σε μία ορισμένη «επιρροή» του κράτους, αλλά οι ιδιοκτήτες της είναι κυρίως κάποιες ιδιωτικές μεγάλες τράπεζες – μέλη της χρηματοπιστωτικής ολιγαρχίας.**

Μέσω της αδιανόητης ουσιαστικά «εκχώρησης» του αποκλειστικού δικαιώματος της δημιουργίας χρημάτων στη Fed, το αμερικανικό δημόσιο είναι συνεχώς πιο εξαρτημένο από το σκοτεινό «σύστημα» της παραγωγής χρημάτων από το πουθενά – υποχρεωμένο να χρεώνεται έκτοτε με διαρκώς μεγαλύτερα ποσά, για τα οποία πρέπει να πληρώνει όλο και περισσότερους τόκους.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο το γεγονός ότι, σχεδόν το ίδιο χρονικό διάστημα που ιδρύθηκε η Fed, εισήχθη ο φόρος εισοδήματος στις Η.Π.Α. – μέσω του οποίου το κράτος επιβαρύνει τους φορολογούμενους πολίτες, με την πληρωμή των χρεών του

στους κεντρικούς τοκογλύφους. Ίσως οφείλουμε να σημειώσουμε εδώ πως, παρά το ότι έχουν περάσει σχεδόν 100 χρόνια από την υιοθέτηση του φόρου εισοδήματος στις Η.Π.Α., **δεν έχει ψηφισθεί ακόμη νόμος που να επιτρέπει τη συγκεκριμένη φορολόγηση.**

Συνεχίζοντας, στα «πλαίσια» της λειτουργίας της Fed συμπεριλαμβάνεται η χρηματιστηριακή κατάρρευση του 1929, οι κερδοσκοπικές φούσκες πριν και μετά από το 1929, καθώς επίσης οι σημερινές, οι οποίες ουσιαστικά οφείλονται στις συνεχώς αυξανόμενες ποσότητες χρημάτων που διοχετεύονται στις αγορές – **έτσι ώστε να κερδίζουν διαρκώς περισσότερα οι «τοκογλύφοι», αφού τοκίζουν όλο και περισσότερα χρήματα, τα οποία δεν διαθέτουν καν.** Στα ίδια «πλαίσια» τοποθετείται και η απόφαση της Fed το 2005, με βάση την οποία **δεν δημοσιεύονται πλέον στοιχεία σε σχέση με την ποσότητα χρήματος που κυκλοφορεί** (ο κανόνας του χρυσού έχει καταργηθεί το 1971) – οπότε οι αριθμοί που κατά καιρούς αναφέρονται, βασίζονται αποκλειστικά και μόνο σε εκτιμήσεις.

Τα νέα δολάρια που δημιουργούνται συνεχώς από το πουθενά, ιδιαίτερα οι τεράστιες ποσότητες που τέθηκαν στην κυκλοφορία τελευταία, με τα πακέτα στήριξης των τραπεζών ή με τα αντίστοιχα για την ανάπτυξη της αμερικανικής οικονομίας, **έχουν δημιουργηθεί από την αγορά των συνεχώς περισσότερων ομολόγων του αμερικανικού δημοσίου από τη Fed** – για τα οποία το κράτος θα πρέπει να πληρώνει διαρκώς περισσότερους τόκους.

Το γεγονός αυτό αφενός μεν θα εντείνει την υπερχρέωση της υπερδύναμης (ήδη πλησιάζει στο 100% του ΑΕΠ της), αφετέρου θα εμποδίζει τις κυβερνήσεις της στο μέλλον να διαθέτουν χρήματα για τις ανάγκες των αμερικανών Πολιτών, οι οποίοι με τη σειρά τους θα επιβαρύνονται (ληηλατούνται) με συνεχώς μεγαλύτερους φόρους – κάτι που ξεφεύγει εντελώς από τα πλαίσια της λογικής, αφού **επιτρέπεται σε μία αχόρταγη τραπεζική ολιγαρχία να «απορροφάει» τον «πλούτο των εθνών»,** οδηγώντας τον πλανήτη στις φλόγες.

Επίλογος

Θα μπορούσε να προτείνει κανείς την **κατάργηση των κεντρικών τραπεζών** – αφού «σηματοδοτούν» μία κεντρικά κατευθυνόμενη οικονομία, αντίστοιχη με αυτήν της «κομμουνιστικής σχολής», ενώ έχουν συμβάλλει αρνητικά σε πολλές «διαδικασίες» (ο ρόλος της **Τράπεζας της Ελλάδας** στην κρίση δανεισμού της χώρας μας, όπως επίσης αυτός των υπολοίπων κεντρικών στην κρίση χρέους της Ευρωζώνης, συμπεριλαμβανομένης της **ΕΚΤ**, είναι αρκετά «σκοτεινός»).

Έτσι όμως θα δινόταν το δικαίωμα στις εμπορικές τράπεζες να κατευθύνουν αυτές πλέον την οικονομική ζωή μας – ενώ θα επιτρεπόταν στο άορατο χέρι της ελεύθερης αγοράς του **A. Smith** να καθορίζει «αυτόματα» τα επιτόκια, εξισορροπώντας τη ζήτηση με την προσφορά, καθώς επίσης τις απαιτούμενες ποσότητες χρήματος, για την ανεμπόδιστη ανταλλαγή των αγαθών και υπηρεσιών μεταξύ των ανθρώπων.

Δυστυχώς όμως ο βρετανός οικονομολόγος είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος, «υιοθετώντας» το «**trickle down effect**» – σύμφωνα με το οποίο ο πλούτος θα μοιραζόταν αυτόματα από πάνω προς τα κάτω, όταν οι πλούσιοι θα κάλυπταν όλες τις ανάγκες τους. Η αναδιανομή των εισοδημάτων δεν λειτούργησε ανάλογα και δημιούργησε τεράστιες ανισότητες (**ειδικά όπου προωθείται το ΔΝΤ**) – οπότε δεν είναι δυνατόν πια να την εμπιστευθούμε αποκλειστικά και μόνο στο άορατο χέρι της ελεύθερης αγοράς.

Προφανώς βέβαια δεν μπορούμε να επιστρέψουμε στον κανόνα του χρυσού, αφού οι υφιστάμενες ποσότητες του ευγενούς αλλά ουσιαστικά άχρηστου μετάλλου, σε σχέση με τις σημερινές παγκόσμιες χρηματικές ροές, είναι αδύνατον να καλύψουν τις ανάγκες μας. **Θα μπορούσαμε φυσικά να υιοθετήσουμε ένα καλάθι νομισμάτων/χρυσού ή να επιτρέψουμε στις εμπορικές τράπεζες να διαθέτουν, να διαφυλάσσουν και να δανείζουν τόσα χρήματα μόνο, όσες οι αποταμιεύσεις των πολιτών τους.** Εν τούτοις, θεωρούμε ότι είναι πολύ δύσκολο να ελεγχθούν αυτές οι διαδικασίες – πόσο μάλλον όταν τα σημερινά κράτη αδυνατούν να ανταπεξέλθουν με τις βασικές τους υποχρεώσεις.

Τέλος, **δεν μπορούμε να αποφύγουμε το δανεισμό**, αφού χωρίς αυτόν είναι αδύνατον να υπάρξει πρόοδος μέσα στο σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας. Χωρίς δανεισμό είναι πολύ δύσκολη η χρηματοδότηση των κεφαλαιουχικών προϊόντων, αυτών καλύτερα που απαιτούν χρόνο «κατασκευής» που υπερβαίνει τα δύο έτη – οπότε η «δυτική υπεροχή» και η πρόοδος της, στηριζόμενη κυρίως σε αυτά τα αγαθά και όχι στα καταναλωτικά, θα έπαυε να υπάρχει.

Επομένως, αυτό που απομένει σε μία **«μικτή Οικονομία»** ως η καλύτερη «λύση», σε μία οικονομία δηλαδή που πιστεύει σε ένα όσο το δυνατόν μικρότερο κράτος (το οποίο όμως συνεχίζει να έχει στην κατοχή του τις **κοινοφελείς** και τις στρατηγικές επιχειρήσεις), καθώς επίσης στην ιδιωτική πρωτοβουλία (στην οποία θα πρέπει να τοποθετούνται όρια διασφάλισης του ελεύθερου ανταγωνισμού, ενώ οφείλει να ελέγχεται), **δεν είναι άλλο από την κρατικοποίηση των κεντρικών τραπεζών – με τις εμπορικές να παραμένουν στον ιδιωτικό τομέα.**

Οι κεντρικές τράπεζες οφείλουν να είναι εξ ολοκλήρου δημόσιοι οργανισμοί, ανεξάρτητοι από τον ιδιωτικό τραπεζικό τομέα, από τους ιδιώτες επενδυτές, καθώς επίσης από τις κυβερνήσεις – **αποτελώντας τον τέταρτο πυλώνα της κρατικής εξουσίας.** Δίπλα στις τρεις ανεξάρτητες εξουσίες, στην εκτελεστική (κυβέρνηση), στη νομοθετική (κοινοβούλιο) και στη δικαστική, οφείλει να προστεθεί η **νομισματική εξουσία – ένας δημόσιος θεσμός δηλαδή, ο οποίος να έχει το προνόμιο, το αποκλειστικό δικαίωμα καλύτερα της δημιουργίας των νόμιμων και αποδεκτών μέσων ανταλλαγής: των εκάστοτε χρημάτων και νομισμάτων.**

Με τον τρόπο αυτό θα είχε τη δυνατότητα το κράτος να δανείζεται άτοκα – με μέτρο φυσικά και υπό τον διαρκή έλεγχο των υπολοίπων τριών εξουσιών, καθώς επίσης των Πολιτών του. Έτσι θα μπορούσε να λειτουργήσει καλύτερα, όσον αφορά τις ανάγκες του συνόλου της κοινωνίας – ενώ θα είχε τη δυνατότητα να κατευθύνει ορθολογικότερα την ποσότητα χρήματος (επίσης τα βασικά επιτόκια κλπ), χωρίς να δημιουργούνται οι κερδοσκοπικές φούσκες, οι υφέσεις και οι πληθωρισμοί από τις μανιοκαταθλιπτικές, αχόρταγες «αγορές».

Στην αμερικανική χρηματοοικονομική ιστορία έχουν υπάρξει πολλά εντυπωσιακά παραδείγματα, τα οποία αποδεικνύουν ότι κάτι τέτοιο είναι εφικτό, σύμφωνα με αρκετούς οικονομολόγους. Εν τούτοις όμως, αφενός μεν η επιρροή της βρετανικής αποικιοκρατικής δύναμης, αφετέρου το ιδιωτικό τραπεζικό σύστημα (οι διεθνείς τοκογλύφοι), «τορπίλιζαν» κάθε φορά τις προσπάθειες των κυβερνήσεων να το επαναφέρουν.

Το αποτέλεσμα ήταν να παραμένουν τόσο οι Η.Π.Α., όσο και ο υπόλοιπος κόσμος, κάτω **από τη δικτατορία του καρτέλ των πολυεθνικών τραπεζών**, μετόχων των κεντρικών και υπό την ηγεσία της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών της Βασιλείας – μίας ιδιωτικής ουσιαστικά τράπεζας, με κρυφό μετοχολόγιο, όπως πολλές άλλες κεντρικές, στην οποία κανένα δικαστήριο, καμία κυβέρνηση και κανένα κράτος δεν επιτρέπεται να επέμβει, ελέγχοντας τις δραστηριότητες της.

Όπως έχουμε αναφέρει δε χαρακτηριστικά, εάν θελήσει να επισκεφθεί κανείς τα 18όροφα κεντρικά, απομονωμένα και «μυστικοπαθή» γραφεία της, δίπλα από το σιδηροδρομικό σταθμό της Βασιλείας, **οφείλει να γνωρίζει ότι εισέρχεται σε διεθνές έδαφος** – αφού η Ελβετική αστυνομία δεν έχει καμία δικαιοδοσία.

Βασίλης Βιλιάρδος

Αθήνα, 01 Μαΐου 2011

viliardos@kbanalysis.com

Ο κ. Β. Βιλιάρδος είναι οικονομολόγος, πτυχιούχος της ΑΣΟΕΕ Αθηνών, με μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο του Αμβούργου. Έχει εκδώσει πρόσφατα το βιβλίο «Η κρίση των κρίσεων», <http://www.casss.gr/PressCenter/Articles/2334.aspx> το οποίο περιλαμβάνει επιλεγμένα οικονομικά άρθρα του 2009.